

Kabile devletinde işçi olmak!

Horkheimer kapitalizmin yarattığı kölelikten gerçek bir kaçınsın ancak uyku ya da delilik ile mümkün olduğunu yazmıştı. Ya da tam anlamıyla körelmeyle oluşan bir edilgenlikle... Kuşkusuz işçiler kapitalizmin yarattığı köleliğin ne olduğunu iyi bilirler...

Körelme ya da köreltme, özellikle Tek Adam rejiminin derin bir sessizliğe hapsetmeye çalıştığı günümüz Türkiye'siyle de oldukça uyumlu bir tablo bu! Öyle ya, kabile devleti miyiz ki öyle her kafadan ses çıkacak; başlar dururken, ayaklar konuşacak? Tabii ki öyle olmayacak. Verecek emri Reis, tak yerine getirilecek! Üstelik öyle bir getirilecek ki, milyonluk şehirlerin belediye başkanları, koca koca insanlar, ağlaya zırlaya görevlerinden istifa edecekler... **Seçenler seçtiklerini istedikleri zaman geri çağırabilmelidir, bu işçi demokrasisidir. Reis'in yaptığına ise Tek Adam rejimi diyoruz!**

Buna rağmen eş zamanlı yapılan kamuoyu yoklamalarında, "şehirlerimize ihanet ettik, ben de dâhil" diyen Reis ve partisinin, yine de açık ara birinci çıktığı açıklandı...

Elbette "bu halk adam olmaz" kervanına katılacak değiliz. Çünkü örneğin, o sırada, 90 cam işçisi 20 günlük kararlı bir direnişle kendilerini sorgusuz sualsiz işten atan patronun bileğini bükmekteydi. Tabir caiz ise, henüz sol memesinin altındaki cevahiri sönmemişler için sınıf mücadelesi nice benzer örneklerle dolu. Aksini düşünenler mi? Yolları açık olsun! Diyojen'in İskender'e dediğini az bozarak söylersek; "grev kırıcılık yapmayın, başka ihsan istemez..."

Mücadeleci işçiler, bıkmadan, usanmadan, gören gözler ve inan kalpler için kurtuluşun yolunu göstermeye devam ediyorlar, edecekler...

Kabile devleti miyiz?

Üç noktanın altını çizmekte özellikle fayda var:

Bir: Trump, Putin, Orban, Duterte ya da Erdoğan; hemen hepsi toplumlarına neoliberal bir deli gömleği giydirmenin peşindeler ya da çoktan giydirmiş durumdalar...

İki: Öncesinde de her şey güllük gülistanlık değildi. Evet, bu ismi geçenler dünyanın çivisini çıkardılar ama onlara kerpeteni veren de kendilerinden önceki ikiyüzlü, yalancı, sahtekâr sağ-sol burjuva kapitalist yöneticiler oldu.

Üç: İnanmayın, denize düşenin yılanı sarılması hiçbir işe yaramaz. Kapitalizm merhamet etmez. Onunla uzlaşmak ya da anlaşmak mümkün değildir. Ehven-i şer sadece yeni şerlere giden ara istasyondur. Bizleri kurtaracak olan birliğimiz ve kendi kollarımızdır.

Kıssadan hisse; bizatihi kendi hayatlarımızla biliyoruz ki kapitalizm zalimlik düzeyinde akıl dışıdır! Ve evet, üstelik sadece Türkiye’de değil, her yerde akıl dışıdır!

Sadece sekiz multimilyarderin dünya servetinin yarısına sahip olmasının başka bir açıklaması var mı? Ya da en zengin yüzde birin servetinin geri kalan yüzde doksan dokuzun servetine denk olmasının? Bu sırada üç beş kuruş nedeniyle milyarlarca insanın aç susuz bir şekilde hayata tutunmaya çalışmasının... Milyonlarcasının da tutunamayıp ölmesinin... Ya da hep birlikte üzerinde yaşamaya çalıştığımız dünyayı güç-para-iktidar için topyekun yok etmenin... Tabii ki yok... Buna kapitalizm diyoruz...

Peki, işçiler ne yapacak?

Öncelikle kapitalizmin sadece Türkiye’de değil, dünyanın her yerinde öldürüyor olduğunu bilelim. Evet, Türkiye’de işçi olmak çok zor zanaat! Özellikle OHAL koşulları altında Türkiye, işçiler için bir cehennem haline getirilmiş durumda. İşçinin elinden grev hakkını almakla övünen bir iktidar

altında, işçiler için mücadele, her zamankinden daha fazla oranda, akıntıya karşı yüzmek anlamına gelmekte. Lakin işçilerin bir başka çaresi de yok. Ya mücadele edecekler ya mücadele edecekler...

Bu akıl dışı kapitalist barbarlığı, bu yıkıcı ve kıyıcı düzeni değiştirmek zorundayız. Bunun için kendi işyerlerimizden, okulumuzdan, mahallemizden başlayacağız ama mutlaka diğer işyerlerine, diğer okullara, diğer mahallelere, diğer ilçe ve illere, ama en önemlisi de dünyanın tüm işçi ve emekçilerine ulaşacak bir mücadele hedefimiz olacak. Unutmayalım sadece tek bir ortak gökyüzümüz var!

İşçiler kurbanlık koyun değildir!

Sadece son birkaç haftaya bakalım! Türkiye'nin açık ara en büyük şirketi, bir dünya devi olan Tüpraş'ta meydana gelen patlama neticesi 4 işçi ölüyor. Bunun anlamı bu ülkede çalışan hiçbir işçinin can güvenliğinin olmadığıdır. **Tüpraş'ta işçiler ölüyorsa Türkiye işçi sınıfı bir mezbahaya sürülmüş demektir.**

Peki, nasıl oluyor da bu derece kıyıcı, yıkıcı bir düzene maruz kalabiliyoruz? Aslında cevap oldukça can yakıcı şekilde ortada. **En az 301 işçinin hayatını kaybettiği Soma katliamına nezle muamelesi yapıldığı içindir ki bugün Tüpraş'lar yaşanabiliyor.** Soma'nın, Torunlar Center'ın hesabı sorulmadığı içindir ki Şırnak'ta maden kazasında 8 işçi hayatını kaybedebiliyor.

Evet, işçiler kurbanlık koyun değildir! Peki, bunun bir hal çaresi yok mu? Var kardeşim, olmaz olur mu? **Tüm işyerlerinde işçi sağlığı ve güvenliğini işçiler denetlerse ne kaza olur ne de ölüm!** Tüpraş'ta denetimi işçiler yapıyor olsaydı bugün; Kemal Şaşmazer, Yusuf Kepenek, Mehmet Karademir ve Mehmet Dere hayatta olacaktı!

Biliyoruz, patronlar sürekli maliyetten, sürekli giderlerin fazlalığından bahsederler. Adeta sefalet ücretlerine şükür dedirtirler. Demeyeceğiz! Diyeceğimiz; **bütün defterler**

açılsın, kardeşim! Şirket zarar mı ediyor, kar mı ediyor, görelim hep birlikte! Hangi patron zarar ettiğini söylüyorsa talebimiz açıktır; defterler açılsın!

Bunları diyecek bilinç ve örgütlülüğe ulaştığımız an özgür bir dünyanın kapısına dayanmışsınız demektir. Horkhemier'in sözünü biraz değiştirerek sözümüzü bağlarsak; kapitalizm hakkında konuşmayanlar; işsizlik, yoksulluk, açlık, mücadele, direniş, grev, savaş, nefret, ırkçılık, iklim değişikliği ve bütün insani yıkım ve yok oluş hakkında sussunlar.